

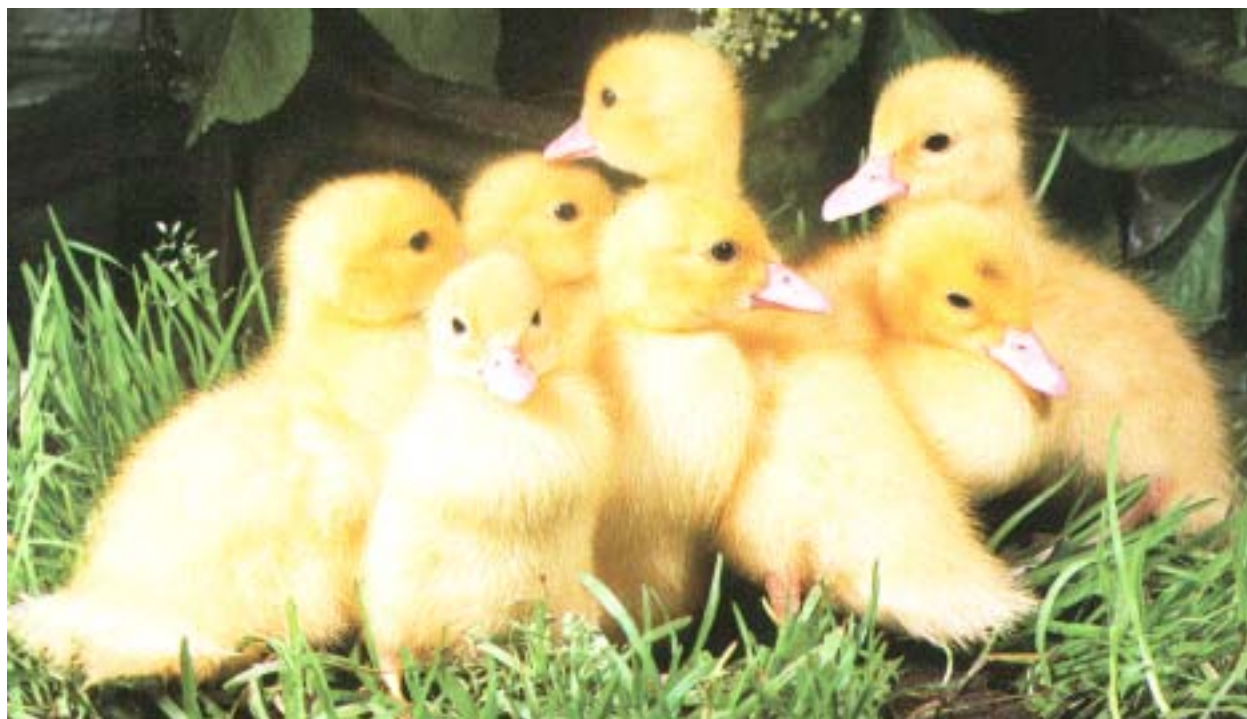
Поновлений
випуск №8
(січ. лют. берез.)
7509 року
Дажбожого

Самобутня Україна Русь

*Наша душа, наша пісня,
Не вмире, не загине.
От де люди наша слава –
Слава України!*

Громада "Оріяна", Spring Glen, NY • P.O. Box 60, Gillette, NJ 07933, USA

Видання Об'єднання Синів і Дочок України (ОСІДУ) РУНВіри
"Ми – Внуки Дажбожі"

З НОВИМ РОКОМ

З Святom Весни (великдень)	2	"Листи до Божого Ока" - І.Стойко	12
Тарасові Шевченку - Самат Шакір	4	Таємниця Кришталевого Черепа	14
Леся Українка - "В Катакомбах"	5	"Біблійний" потоп на Чорному Морі	15
Голод (Україна і Біафра)	6	65-ліття рунмами С.Свириденко	16
Криза Інтелігенції - Й.Тереля	8	Подорож Папи до Ізраїля...	17
Австралія і Америка (фото)	10	100 років Єврейсько-Ватикан...	18
Пир під час Чуми (чорнобиль)	12	З Листів...	19

З СВЯТОМ ВЕСНЯ

Воскресінням всієї Природи та з початком Нового Року!
Вітаємо всіх українців в Україні і в розсіянні!

Бажаємо відновлення життєвих сил, розквіту та плодючості всьому живому на нашій рідній, Святій Українській Землі!

Щоб праця Русича-трударя повернулася до нього багатим врожаєм, щоб запліднилась кожна добра насінина. Дай Боже, теплих дощів для доброго росту і наповни ріки, озера і ставки цілощого водою, а небо виповни співом пташок.

Як вся природа воскресає для оновленого життя, так і Величний Дух нашого народу хай воскресне оновленим бажанням боротьби за Волю і Правду.

Нехай відкриються очі у людей, щоб побачили вони велику різницю між ідеєю воскресіння жидівського рабіна Ісуса і величним воскресінням Життя на землі.

Чи не найбільше чудо, коли пшеничне зерно помираючи воскресає колосом повним нових зерняток. З них випечуть хліб святий, бо він дасть людям силу для життя і продовження роду.

Слова “жертва”, “жертвник”, “жрець” походять від слова “жерти” тобто споживати священну їжу. Хоч в сьогоднішнє слово жерти не так привабливо звучить, але всеж це значить дати тілу енергію для життя.

Найголовніше, що Бог дав нашому народу це знання обробки землі. Українець родиться з любов'ю до землі і ця Любов веде його до пізнання. Без Любові і без знань хлібороба не буде квітучої землі. З поту і крові, сліз і пісень наших землеробів родився український чорнозем. Не було б хліборобських знань і праці, то навіть найквітучіша земля перетвориться в мертву пустелю. Орач – наша еліта!

Тому в циклі весняних свят ми святкуємо Воскресіння Землі і освячуємо Паску з писанками.

Назва не взята від жидівського “песвер”. Бо в старому завіті зазначено, щоб не пекли жиди на свято Песах (це так як в гебрійській мові вимовляється, а на письмі позначається трьома буквами **зпф**, читається з-права на-ліво: **ПСХ**) східного хліба, бо то страшний гріх для них. Але жидівська історія пише, що гучне весняне свято Песах святкувалось ними ще до виходу з Єгипту і мало для них цілком інше значення. На це свято

пекли ячмінний хліб, і належало воно до циклу трьох основних свят року, які святкувались хліборобськими племенами (History of Jewish People, by Natan Ausubel). Слово “passover” тільки англійська назва жидівського свята виходу з Єгипту. Ось як виглядає назва цього свята в мові “гібру”:

зпф мцгдвд, поставим наш алфавіт, читаючи з-права на-ліво: **гдг шл псх**, якщо по-старогебрійському: **гндтшл псх**. Латиною цю назву пишуть: **haggadah**, але як бачимо це тільки частина виразу. “Псх” нам вже знайоме, а от що значить “шл”? Спробуйте в старогебрійську доставити голосівки, бо то наша давня мова, тільки інший алфавіт. Наприклад: **оємц - шлвм - шоло вам**. Жиди вимовляють: “шалом”, а це наше: “чолом вам”. До речі в англійській мові перекладено, як “мир вам”.

Назва високого хліба, ймовірно всього, утворилась за часів патріархату, від слова “паті” – батько, пастух, паска. Так як і слово “коровай” навряд чи утворилось від слова “корова” з додатком “ай” (значить чоловічий рід, тобто “бичок”, як пояснює Докія Гуменна в своїй книзі “Родинний Альбом” 1971р.) “Коровай” скоріше за все складено з двох слів: “кров” і “ваяти” “звивати”. Тобто кривне об'єднання – створення нової родини. Так як “сватба” – “освячення”, після якого починається “весілля”.

Назва “баба”, очевидно, старіша, ще з часів матриархату. Тому і печуть “бабу” і “паску” з яечками-писанками.

Свято відродження – це свято запліднення. Від взаємодії двох початків твориться Диво продовження життя. Що може бути дивовижніше і святіше від цього.

Християнська ідея розп'яття і воскресіння Ісуса не тільки запозичена від попередніх язичницьких вірувань, а й спотворена не в сторону розвитку духовних цінностей, а в зворотню – до занепаду.

То ж вславимо Воскресіння Природи до нового народження, так як славили наші предки!

Дай Боже, здоров'я і відродження добробуту для всіх українців!

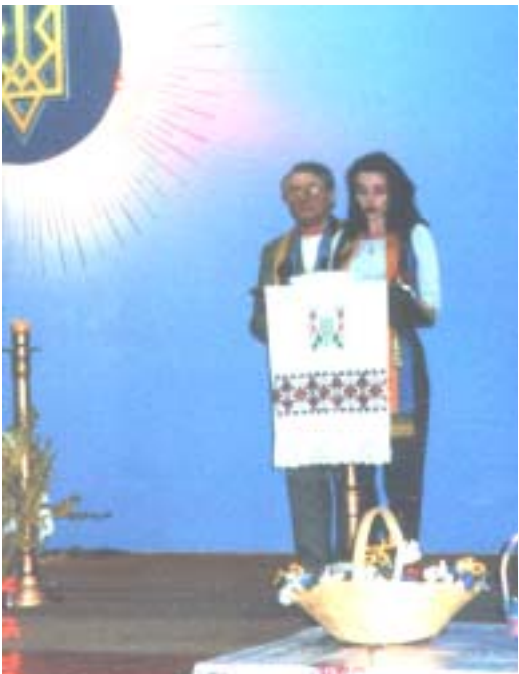

співають гаївки сестри Кияшко (зліва направо: Наталка, Іванка та Елізабета - онуки Лозових)

Громада "Оріяна", 7509 рік

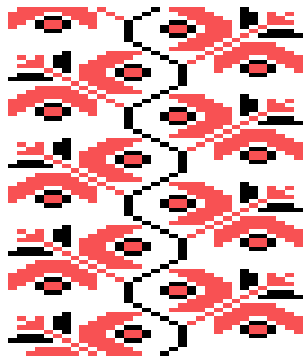

р-т Свириденко і Наташа Рубан читає уривок з Влес книги на священній годині присвяченій Великодню

В Е Л И К Д Е Н Ь

діти розглядають зібрані яєчки з подарунками

Освячення пасок у святині

ТАРАСОВІ ШЕВЧЕНКУ

Самат Шакір

(татарський поет)

Той не вмер, хто запалить в народі.
Негасимий вогонь сподівань,
Хто посіє насіння свободи
І палаюче зілля повстань;

Той ніколи не вмер і не згасне,
Хто за правду — у вічнім бою,
Навіть долю зневаживши власну,
Йде на муки за землю свою.

О, Шевченку, У серці вогнистім
Сліз солоних важка гіркота.
Ти — душа непокірна і чиста,
Ти — надія, і правда й мета.

Ти безсмертя, і щастя, і щирість,
Ти — страждання, і сміх, і любов,
Ти із серця народнього виріс
І у серце народне пішов.

Чую голос: “Кайдани порвіте!
Підіймайтесь, борітесь, раби!
Хай летить, бенкетує над світом
Непогасний вогонь боротьби!

Хай під зорі вогонь виростає,
Хай розірветься неба шатро,
І розковане сонце устане,
Де клекоче ревучий Дніпро!”

Чуєш, батьку, стрясає планету!
Чуєш, батьку, і Ти з нами в бою!
Я Тобі, невмирущий поете,
Своє серце у дар віддаю.

Подивися — в тім серці невпинно
Твоя пісня горить, мов вогонь...
Ти не тільки Кобзар України,
Ти співець і народу мого.

Група бандуристів коло пам'ятника Шевченку в Києві
(посередині голова ОСІД РУНВіри на Україні -
Б.Островський)

Леся Українка

(уривок)

Неофітраб
Я маю жаль до вас, великий жаль.
Я досі був рабом.невільником,
запроданим в неволю, забраним силоміць,
а ви тепера ще й жебраком мене зробити хтіли,
щоб я по волі руку простягав
по хліб ласкавий. Ви мені хотіли поверх
ярма гіркого — ще й солодке,
поверх важкого - легке наложити,
і хочете, щоб я ще вам повірив,
немов мені від того стане легше.

...Єпископ
хто такі ми,
щоб волю божу одмінати мали,
кому рабом, кому з нас вільним бути?
Про що ти дбаєш? «Не єдиним хлібом
живе людина, але й кожним словом,
що з божих уст виходить».

Неофітраб
Ні, їй мало
самого хліба й слів, їй треба волі,
інакше буде нидіти, не жити.
За те ж я й маю жаль до вас великий,
що ви мені замість того життя,
обітованого у вічнім царстві божім,
даєте страву, одіж та слова.

...Неофітраб
(упалим голосом)
І знов нічого я не розумію:
боротися в покорі. Що се значить?

Єпископ
Ми боремося з духом — не з людьми.
Ми платимо покірню всі податки,
ми кесаря шануємо і владу,
не повстаєм ні словом, ані ділом
супроти них, а тільки князю тьми
ні жертви, ні поклонів не даємо.

Неофітраб
А хто ж такі той кесар, тая влада?
Хіба вони не слуги слуг того,
кого ви князем темряви назвали?

...Неофітраб
А потім що?

Єпископ
Одна отара буде, єдиний пастир.

Неофітраб
А при нім не буде
помічників, намісників господніх,
ніяких тих начальників над нами?

І вже тоді не будуть більше люди
у думці вільні, а в житті раби?

Єпископ
Не знаю, сього слова нам не дано
від господа Христа і його посланців.

Неофітраб
Отак?... Про мене ж, хай воно й ніколи
те царство божє не приходить!

Єпископ
Покайся, нечестивий!

Неофітраб
(палко)
Ні, не покаюсь. Ти, старий, даремне
мене геєною лякаєш. Маю
геєну ту щодня і щогодини,
навколо себе чую плач і скрегіт,
щодня мені робак той точить серце.
То ж він мене привів сюди до вас
шукати правди, волі і надії.
А що я в вас найшов? Слова облудні
і марну мрію про небесне царство
та про царя єдиного в трьох лицях,
що над панами нашими панує,
а їм дає над нами панувати
від першого до другого пришестья,
а може, й далі. Може ж, і по смерті
у тім небеснім вашім царстві божім
довіку буде так, як тут до часу, —
безплотні душі ваші будуть вічно
терпіти і «боротися в покорі».

Сеї рабський дух
(на старого раба)
і там служити буде
не тільки зо страху, а й по сумлінню
душі патриціанській можновладній,
сеї (на крамаря) буде важити добро і зло
і чистоту по часточках вділяти,
сеї (на диякона) раз на тиждень буде
роздавати
духовну страву отакій голоті,
як хоч би й я, а ми вже, злидарі,
стоятимем тихенько та покірню,
немов старці перед багатим паном,
ждучи, який нам знак подасть єпископ,
чи він хоч слово мовити дозволить,
а може, нам звелить співати гімни
єдиному цареві всіх царів
і панові усіх рабів небесних.
Ні, далєбі, не знаю, чи не краще
було б мені в самій геєні вічній,
ніж у такому рабстві безнадійнім,
з якого й смерть вже визволить не може.

ГОЛОДОД

Чи був голод на Україні?

Кожен українець однозначно відповість на це питання: "Так був. Загибло від 7 до 10млн. Людей лише за один 1933 рік." Виморено цілі села. По шляхах лежали пухлі від голоду трупи. Лікарні не встигали приймати людей і вони помирали поблизу не отримавши допомоги.

За кусень хліба віддавались всі цінності, які були в родині. Та й хліб той часто був затрушений. Подібний голодомор пережила Біяфра – країна на Африканському континенті. Марно шукати її сьогодні на карті світу, вона зникла.

Як бачимо, голодомор 33-го мав такі колосальні розміри, що витерти його з людської пам'яті не так легко, тим більш, кожна українська родина мала втрати.

Голодомор накреслив кордон розселення української нації. Погляньте на карту: Поволж'є, Кубань, Україна, Білорусь. На цьому кордоні стояли війська ГПУ, щоб не дати жертвам спастись.

Москва не голодала. Не було голодівки! –

стверджує і жидівська історія. І вони говорять правду. Для жидів не було голоду на Україні. Завважте, це стверджують самі жиди? А вони краще знають свою історію. Ми не можемо їм не вірити. Так само, як не можемо не вірити Українцям, бо ще лишилися живі свідки цієї трагедії. З такої "математики" постає лише одна відповідь: В 33-му році був штучно створений геноцид корінної нації України.

Вічна пам'ять жертвам українського голодомору! Щоб ці жертви не були даремні ми повинні завжди за них пам'ятати, як і про те хто створив і за яких обставин цей злочин проти українського хлібороба. Якщо забудемо, збайдужілі, то небагато поколінь мине і над нашими потомками вчинять такий же дослід. Тільки пам'ять захистить нас від помилок на майбутнє.

УКРАЇНА І БІЯФРА - ГОЛОДОМОР

(Скорочена стаття з журналу "Екран" ч. 47-50, 1969 рік., Чикаго, США. Під редакцією А. Антоновича)

...Доля Біяфри до болу пригадує аналогічну долю українського народу та його змагання до свободи. До йоти подібна є на ці змагання реакція централістичних реакціонерів, як теж до титли і коми подібна є постава т. зв. вільного світу до змагань народу, що хоче бути незалежним.

...І Україна і Біяфра боролись в умовинах нерівності, апелюючи до сумління свobodного світу, сподіючись на його допомогу. Але надаремно. Вільний, поступовий, ліберальний, демократичний світ був глухий і німий на благання народу, якого заковують в кайдани.

...Щойно, коли підписано акт капітуляції,

BRIGHTFUL - Before Biafra, in a typical primitive hut, Mrs. Frank, 34-year-old and one of Biafra's 10 million, is holding a 10-month-old child who is 10 years old. The child had been malnourished for some time and only now has begun to gain weight.

нагло заговорили міжнародні червоні хрести та гуманні установи про те, щоби рятувати від голоду жінок і дітей, після того, як два мільйони їх загинуло вже голодовою смертю. Точнісінько так само, як у випадку України, коли вмирали наші діти і жінки з голоду, а французський прем'єр Ерію, оповідав байочки, що він не бачив голоду на Україні.

...Борці за національне визволення України і Біяфри трактовані в ворожій і ніби неутраляній пресі, не як герої, борці за визволення, захисники свободи і речники засади самовизначення народів, але, як бандити, анархісти, сепаратисти, зрадники і т. д. Їх воєнні військові акції трактується як бандитизм, вбивства, мордування і нищення, під час, коли акції централістів та імперіалістів, називаються

Криза Інтелігенції

Звідки взялись на нашій землі ненавидючі і непом'ящі себе? Звідки?

Не я перший і певно не останній застановлялись над парадоксами інтелігенції. Колись, вона, ця інтелігенція для блезіру розмовляла рідною мовою, тепер їй і того не потрібно...

Я вперто називаю мою Україну Русью, бо без Руси нема народу, нема й не може бути цільної історії, культури. А те, що ми називаємо "Україною" – це куций кінець колись велетенської держави, держави Руської!

І цю державу, як не прикро, на протязі тисячу років руйнують не так чужі вороги, як власні ненавидючі самі себе...

Ця каста відокремлених від народу не повстала враз. Каста фізичних і духовних калік – боярин Блуд, – їх еталон.

Ця каста манірно і гонорово називає себе інтелігенцією. (Назва не українська.)

Українська інтелігенція своїм обмеженим розумом кує зброю проти розуму, проти культури, штовхаючи народ в смерть. Ця каста, інославна по духові, в більшості своїй інородна по крові, намагається продертися в провід нації, в апостольство, в керівництво, і все це проти розуму й проти духу народу.

Її надзавданням, програмою, є направити націю не до поступу, не до удосконалення, не до ліпшого, не до вищого, а навпаки: назад, до нерозумового чуттєвого, матеріального життя.

Деклясований інтелігент-виродженець, бувший комуніст, а нині демократ, не маючи власного розуму, нічого створити не вартий. Мало того, впродовж останньої сотки років жодної культури не створили, навпаки – всю цю сотку років руйнували й руйнують наше національне життя, наше національне мислення...

Дійсна культура створена людиною національною із вільним розумом, який активно задовольняв національні потреби Руси.

Наколи ж інтелігент, який мав би одухотворювати життя народу, а головною силою одухотворення є розум, – виступає проти розуму, то тим самим він виступає проти самого себе, проти доцільності власного існування в українському суспільстві. А раз позбавлена свого національного стержня, ця каста примушена кидатись від одного чужородного ідеалу до другого.

І шукає вона не розумом, бо її розум засмічений інослав'єм, – а нюхом! У свій час, християнство, а в наш час комунізм скинули

інтелігенцію із становища духовної аристократії народу, і пхнуло її в смердячий куток партикуляризму, свідомо відриваючи цю касту законопослушних рабів від контакту із дійсно національним середовищем. Їх відокремлено від історичного перебігу, натомість закинуто в темну переферію запамороченій безвартісними дрібницями. В цих дрібницях їм дозволено порпатися!

Ця інтелігенція не тільки не розуміє але й не відчуває нову добу, яка попри бажання їх наводчика, несе в собі відродження для народу. Вони так і не пережили внутрішню революцію духа. А раз так, то вони і не змінилися. Весь темперамент цієї інтелігенції, весь її розум залишилися при старій ідеології і світорозумінню. Чи не тому, в добу так званої перестройки вона, ця каста, так бистро прикинула на себе шати християнства. Адже все це її, рідне і на нюх приємливе. Всю свою здібність, всю свою нерозтрачену енергію вони кидають на реалізацію їхніх старих поглядів.

На лице криза інтелігенції.

Звичайно, що ця, лжехристиянська інтелігенція однакова, як на Заході так і в нас на Руси. Фактом є те, що в нинішній українській державі ця інтелігенція мети своєї не осягла. Але вона ж і не мала власної мети. З вини інтернаціональних антинаціональних сил інтелігенція потрапила в нужду, злидні, поневолення, обмеження та сексуальну розруху. І ця наскрізь цинічна і брехлива каста перестройкою викинута зі своїх звичних насиджених місць, лишилася праці, зарплатні, вигідних посад, і головне без будь яких перспектив.

Скрите невдоволення, неприкаянне почуття пімсти – не хозяїну їх приниження, а українському народові, – преднали їх в жорстоку зграю кримінальних хижаків. Корито отримали лише ті, що сліпо виконують накази Вашингтону.

Звичайно, що інтелігенція, як і всяка інша суспільна верства, в своїй чинности залежить не лише від самої себе, а й від суспільства в цілому так і окремих його складових частин. Всяка криза суспільства викликає й кризу інтелігенції. А за ними йде впарі криза духовного життя. Але ж світ сьогодення так і не завважив, що затягнувшася криза всього суспільства під оморфом Церкви, є штучно твореною кризою. При якій інославний банкір-галапас після кожної одної "перестройки" все тугіше в'яже національний організм в свої

тенета, щоб захопити всю повноту влади у свої хижі руки.

За останню тисячу років Русь не кувала своїх інженерів суспільних наук, а ті, що вродилися, були самородками нації і завжди вони були не з плодovitою на негативізм інтелігенцією, а із своїм поневоленім народом. Т. Шевченко і І. Франко – тому приклад.

І чи ж нам винити інтелігенцію, що вона зовсім не знає суспільства, суспільної моралі, естетики, і мудрості як треба керувати суспільним життям. Тоді, як може громадський керівник, діяч, інтелігент, що не знає суспільства і законів його існування претендувати на провідництво?

Не тільки сміють, але й керують! В тому то вся суть інтелігенції, любими шляхами, любими засобами лиш би дорватись до корита. До того ж, самі контролери світу, добре розуміють, що не в їх силах спинити життя і його потяг до волі. Знають вони й те, що кожне суспільне життя вимагає великих знань, досвіду і уміння. А наука – річ не легка. Не всякому дається. Потребує зусилля, напруження. До того ж наука не камінь, – завжди йде вперед, поповнюється, розвивається. Вимагає свободи, критики, досвіду.

Ні християнство ні комунізм критики не потребують!

Критика, здоровий глузд революційно розбивають всякі кайдани. А інтелігенція з її бюрократичним досвідом краще старий звичний авторитет, аби не думати.

Тому й не є дивним те, що сьогоденна політика та політичні інституції стали знаряддям захисту не національних інтересів народоправного громадянства, а честолюбства, слави, егоїзму, грубого утілітаризму. І хочуть того суспільства чи ні, але рішачим чинником в суспільному житті стала політика. Дуже однобока.

Згідні зі мною чи ні, мої опоненти, та саме під плащиком християнства

виплекався юдейський месіянізм, фанатизм та прагнення гегемонії над іншими народами.

Саме жиди встановили в міжнародних відносинах право кулака. Християнське всепрощення випестувало закон джунглів, правний аргумент фізичної сили. А із інтелігенції створило односторонню не критичну касту. Виплекалось самозадоволення нахаб і насильників, а у підпорядкованій їй масі – покору, плазування, пристосування до сили. В обох випадках службу нації і державі інтелігенція замінила службою пануючим силам і владі.

Й. Тереля
Торонто, Канада, 2000 р.

ЦЕНТРАЛЬНЫЙ КОМИТЕТ

254070, г. Киев-70, ул. Борисоглебская, 7. Тел. (044) 416-23-79, 416-50-56, факс: 416-54-87

№ 23 / Укр.-с
1998г.

**Первому Секретарю ЦК КПУФ
тов. Зюганову Г.А.**

По результатам визита Председателя Государственной Думы РФ товарища Селезнева на Украину, нами проведен внеочередной закрытый пленум ЦК КПУ, на котором обсуждались вопросы, поднятые товарищем Селезевым в ходе визита. По вопросу использования денег, предоставленных финансовым управлением ЦК КПУФ для проведения предвыборной кампании, нами был предоставлен полный финансовый отчет. Последние поступления из фондов ЦК КПУФ использованы для разочарования президентской избирательной кампании и, в значительной мере, для активизации деятельности Союза Советских Офицеров и формирования боевых дружин из их состава. Несправедливы, по нашему мнению, упреки товарища Селезнева по поводу низкой эффективности фракции КПУ, а также фракций братских партий в Верховном Совете Украины.

Следуя пожеланиям ЦК КПУФ, нами сделано следующее:

1. С помощью коммунистов - членов правительства и работников администрации Президента Украины подготовлена передача безвозмездной продовольственной помощи братскому русскому народу на сумму 1.5 млрд. долларов.
2. С трибуны Верховного Совета ведется постоянная агитация за интеграцию в СНГ и восстановление Советского Союза.
3. Делается все возможное, чтобы не допустить принятия Украины в Европейские структуры и расширения НАТО на восток.
4. Фракцией КПУ, а также фракциями братских партий заблокировано принятие всех законов и решений, направленных на укрепление капиталистических отношений на Украине, приватизацию земли и другой общенародной собственности. С целью облегчения проведения агитация за восстановление социалистического строя коммунисты - руководители предприятий и органов социального обеспечения задерживают выплату заработной платы и пенсий, что значительно ухудшает социальную обстановку в обществе и накаляет классовые антагонизмы. Невыплаченные деньги планируется использовать на президентских выборах.
5. Проводится работа по запрещению деятельности неонацистских бандеровских партий и организаций (КУН, Тризуб, УНСО и др.), осуждению и изгнанию от общества их руководителей. Работа проводится при активном участии руководителей правоохранительных органов, органов прокуратуры, суда и местных властей.

В течение ближайших месяцев фракция коммунистов выступит с законодательной инициативой о вступлении в Межпарламентскую Ассамблею СНГ, а затем о проведении всеукраинского референдума о восстановлении Союза Советских Социалистических Республик.

Просим рассмотреть просьбу о выделении дополнительных средств на проведение президентской кампании 1999 года.

**Первый секретарь
Центрального Комитета
Коммунистической партии Украины**

Симоненко П.Н.

Жарке різдво в Австралії; відвідини спочилих побратимів та посестер громадою "Кия" (зліва направо: В.Літинський, його дружина Оріяна, п-с М.Свищ, р-т Осадчук, п-с Оля-Світана Осадчук і п-с Г.Гординська)

Монумент "Шевченкові Думи" прибув в Австралію з України з нагоди святкування Шевченковських днів (зал Молоді у Лідкомі)

Передача розрахункової книги до нового скарбника Тараса Лозового

(зліва направо: р-т С.Гуляк, п-б Т.Лозовий, п-с Г.Кияшко і р-т Б.Свириденко)

Відвідини Святині "Оріяна" новим поколінням

(зліва направо: р-т С.Гуляк, п-б Т.Лозовий і р-т Б.Свириденко)

в центрі син Тараса Лозового Іван-Тарас Лозовий

В гостях у громади наш щирый прихильник п-б Микола Пономаренко (зліва направо: р-т С.Гуляк, Світовид Гуляк, п-б М.Пономаренко, Дарик, р-т Б.Свириденко, Г.Рубан і р-м Л.Драпіко)

Він нам допомагає в розповсюдженні інформації про РУНВіру (див. веб сайт: <http://www.kolos.com>)

1 травня 1986 року “Пир під час Чуми”

Тяжко назвати точну цифру жертв Чорнобильської катастрофи. Причини її ще до сих пір достатньо невияснені. Але сам факт побудови атомної електростанцій в центрі земель Київської Русі говорить багато про що!

Квітуча земля над Прип'яттю отруєна. Про неї читаємо згадку у “Велес книзі”:

*“Та бо ріка є, що до моря тече.
І там на півночі оселились на ній.*

І називали Дніпро Прип'яттю,

Як і отці називали Дніпро Прип'яттю.

І там жили п'ятсот літ.

І віче правило, і боги оберігали від багатьох чужинців...

*...і наскладали немало золота,
і жили заможню.”*

Вибух стався несподівано. Влада намагалась приховати від людей те, що трапилась аварія на атомній електростанції. Мешканці нічого не підозрюючи спокійно відпочивали, як звичайно, діти гралися у пісочку... Не знали вони, що на Володимирській, де проживало керівництво, “слуги народу”, вже з перших хвилин після аварії почався гарячковий виїзд родин на південь подалі від затруєного повітря.

Одурений народ святкував 1-ше травня, весело лунала музика і йшли колони по Хрещатику на 5-й день після вибуху, у жахливому радіаційному полі. Йшли жінки і чоловіки, молоді і старі і навіть ненароджені!

Можна багато гадок гадати відносно причин

вибуху, але те як діяла влада після катастрофи говорить однозначно про планове нищення українського народу.

Але ми маємо коротку пам'ять, нажаль.

Злочин Чорнобилью не повинен піти в забуття, якщо ми хочемо щастя для своїх дітей.

Перше травня мусить стати Днем Солідарності з жертвами Чорнобилья.

Діалог Чорнобилья:

Чи ти бачиш мій сину, як сонце гаряче

Цілує поля і гаї?

Ні не бачу, матусе, не бачу –

Заплющились очі мої.

Чи ти чуєш мій сину, пісень перегуки

І хлюпту річці води?

Ні не чую, матусе, не чую ні звуку

Не дійде до мене сюди.

Чи знаєш мій сину, в Чорнобилью стихло

І горя людського нема?

Не знаю матусе не знаю

Тут тиша довкола німа.

Чи бачиш мій сину, побігли хлоп'ята

Поміж гомінкі ясени?

Пробач моя мамо, я жюність крилату

Не зміг зберегти для синів.

Ю. Марчак

(“Українське Відродження” Ч.13,

Канада 1986 рік)

Листи до “БОЖОГО ОКА”

І. Стойко

(Уривок з книги в перекладі з англійської В. Довгича під назвою: “Послання оріян хозарам. Рукопис Ора”)

Для історії країн Східної Європи VI-X століть характерні справжні фактографічні провали. Йдеться, зокрема, про хозар.

По-моєму, найбільш невловимі в історії народів цілого давнього світу – саме хозари. Причому всі проблеми починаються й закінчуються хронологією існування цього загадкового етносу.

Як хозарам у цілому, так і їхньому минулому зосібна присвячено небагато книг. А ті, що є, містять мало інформації про хозарське коріння. Ще менше говориться про їхню мову.

Складається враження, що близько VI ст.

хозари невідомо звідки з'явилися, а близько X ст. невідомо куди щезли. Вони за чотири століття свого існування не залишили по собі жодних писемних жерел, хоч були торговим людом і сповідували єврейську віру. Вся інформація про них дійшла до нас головним чином із арабських, візантійських і мізерною мірою зі східноєвропейських історичних праць.

Загалом, я щось колись десь чув і читав про існування такого народу. Але аж до сьогоднішньої пори майже не надавав цьому більш-менш серйозного значення. А процес дешифрування рукопису змусив мене до

інтенсивного наукового пошуку в царині історії хозар.

То хто ж вони такі? Чому самі про себе не написали ані словечка? Розкриємо надавторитетну “Британську енциклопедію”.

“Хозари були конфедеративним утворенням тюркських і іранських племен, які в другій половині VI ст. заснували могутню торговельну імперію на найпівденніших теренах сучасної європейської Росії. Попри розбіжності в поглядах на походження терміну “хозари” і ранню історію хозарського народу, ясно, що вони мешкали в області Північного Кавказу і були частиною імперії туркестанських тюрків. У середині VI ст. хозари контактували з персами і допомагали візантійському імператору Гераклію (правив протягом 610-641 рр.) у його боротьбі проти персів. (1974. - Т. 5. - С. 788).

Хозари мали неабиякий вплив близько УІІІ ст., Двоє візантійських імператорів – Юстиніан II (704) та Костянтин V (732) – були одружені на хозарках.

У Х ст. володар Русі Святослав пішов на хозар війною і зруйнував їхню столицю Ітиль, фортеці Самандар та Саркіл. Це поклало кінець хозарській могутності.

Іншими словами, після того, як князь Святослав сполелив хозарські міста, хозарський народ і його мова перестали існувати. Як же таке стало можливим? Адже Святослав стер з лиця землі тільки фортеці, а не цілий народ. **Навіть історія Русі замовчує те, куди подівся хозарський етнос.** Чим далі в ліс, тим більше дров. Яких лишень версій не було щодо того, що таки сталося з хозарами, а ніхто не спромігся знайти раціональне пояснення.

З досліджень, які я перелопатив, найбільш зрозумілим маю визнати “Історію хозар-юдеїв” Д. Данлопа. Серед усіх книг, присвячених хозарській історії, це найповніше вивчення проблеми. Данлоп проаналізував усі доступні джерела інформації і зробив найлогічніші висновки, які тільки можна було зробити. Проте ні він, ані будь-який інший історик так і не встановив справжнього походження ні хозар, ані їхньої мови.

Найдавнішою датою хозарського явлення світові прийнято вважати VI ст. н. е. Всі інші джерела, що припускають існування хозар у часи Александра Македонського чи й раніше, зосібна в добу іранського царя Кіра (Кея Хосрова), відметені вбік. Усі історики приписують хозарам тюркське походження.

Таким чином, загальноприйнятий висновок ґрунтується на тому, що хозари не могли існувати до VI ст. н. е., бо тюркська етнічна

спільнота ще взагалі не сформувалася. Тому, хоч таємнича історія хозар і була розворушена, ніхто достеменно не довів, хто ж вони такі.

Та вже сама назва “хозари” спричиняє історикам головні болі. Є багато варіантів її відтворення мовними засобами – залежно від того, на якому краю світу чи яким народом вона була закарбована. Все це призводить до семантичної мішанини.

В будь-якому разі слов'янська етимологічна версія остаточно була відкинута геть. Для історичної науки такий підхід мовознавців цілком логічний: слов'яни ж то не жили в тому регіоні в період становлення хозарського народу...

Таким чином, більшість істориків, які спеціалізуються на історії хозар, погоджується з тим, що значення етноніму зводиться до терміну “номади”. Тобто йдеться про кочовиків. Але чому не замислитися над тим, як назва “номади” узгоджується з природою народу купців, яким були хозари?

Історична доля хозарів дивовижно туманна. Вони народилися, як Мінерва з голови Юпітера, стали народом купців і ні з того ні з сього пропали без жодного сліду. Правда, не всі. Багато фахівців, у т. ч. й Д. Данлоп, вважає, що якісь хазарські недобитки взяли участь у створенні сучасної Угорської держави або осіли в Європі і ввійшли в історію під іншою назвою вже як євреї.

Я не професійний історик. Тому, позбавлений стереотипів, не можу осягнути: яким же це чином весь народ стрибає з одного місця на інше?! А от у чому я погоджуюся з істориками, то це в закономірності історико-лінгвістичній: **якщо вже народ з'явився на світ, то не щезне доти, поки не винищено останнього носія його мови.**

Приклад? Візьмемо ХХ століття. Достатньо згадати жертв Гітлера.

Отже, історики дійшли висновку, що хозари дожили до наших днів як східноєвропейські юдеї.

Чи можна визнати його цілком логічним? Тільки в тому разі, якщо визнати хозар не тюркським, а слов'янським етносом!

Судіть самі. **До Х ст. хозари були правлячою верствою Русі. Саме тоді ця країна прийняла християнство.** Вочевидь, їх змінили інші урядовці. Деякі історики гадають, що хозари продовжували жити на Русі до ХІІ ст. Перехід від хозарського дохристиянського врядування пройшов надто плавно. По суті, зіткнення між хозарами і князем Святославом – одне-єдине, відображене

літописцями. Нагадаю, що це сталося 963-967 рр. Відтоді історія не зафіксувала жодної згадки про конфлікти в середовищі хозар чи за їхню участь.

Тож спробуємо розібратися, що тут і до чого.

Хозари сповідували єврейську релігію. Було б величезною наївністю припускати, що нова владна верства толерантно ставилася до неї, а тим більше до правлячої хозарської олігархії. Зайве переконувати вас, що вже тому старий клас урядовців мав забиратися геть.

Оскільки хозари були купецьким народом, то, мабуть, першу хвилю еміграції склала еліта – грошовита й добре освічена. Її мали б приязно зустрічати в багатьох країнах світу.

Водночас наївно було б припустити, що всі хозари були багатими й, отже, всі як один подалися світ за очі. Багато з них, очевидно, або не відчувало загрози собі, або просто не піддалося першому порухові тікати, отож і лишилося при своєму господарстві. Очевидно,

новий уряд не довіряв хозарам і тис на них, щоб ті приймали християнство – в протилежному разі їм загрожувала смерть. Але з часом становище могло змінитися. Тих, хто не емігрував, але й не прийняв християнство, залишили, зрештою, в спокої і дозволили їм вільно сповідувати юдаїзм.

Якщо хозари були тюрками, а гоніння на них припинилося, то, виходить, уже не існувало ніякої загрози ні їм, ні їхній релігії. Вони мали б, як і раніше, користуватися рідною тюркською мовою. Щоправда, небезпека асиміляції їх місцевим населенням росла б.

Але, очевидно, цього не відбулося. З часом дедалі гостріше відчувалася необхідність в окремій мові як гарантії самобутності та збереження рідного віросповідання.

Чи ж відома нам така реальна, жива мова?

Так, це ідиш.

(продовження)

Темниця Кришталевого Череп

Черговий кришталевий череп було знайдено в 1924 році, британською експедицією під керівництвом дослідника Мітчелла-Хеджеса в містечку Пунта-Горда, в Мексиці. До знахідки Мітчелла-Хеджеса вже існував другий кришталевий череп такого ж розміру й форми, як лубаантунський, щоправда, менш прозорий і з невід'ємною нижньою щелепою. Нині цей витвір експонується в Британському музеї в Лондоні. Його ще в 1889 році знайшов у Мексиці один з колишніх солдатів імператора Максиміліана.

У 1959 році Ф. А. Мітчелл-Хеджес помер. Власницею черепа стала його дочка Енн, яка 1964 року передала загадковий витвір для дослідження мистецтвознавцю й реставратору Френку Дорланду. Той вивчав череп протягом шести років і встановив, що череп було виготовлено з одного кристалу кварцу і що на ньому відсутні сліди будь-якої обробки металевими інструментами: поліровку черепа виконували пастою, до складу якої входив крем'яний пісок і кварцова кришка – цією пастою й було знято всі нерівності на

надзвичайно твердому матеріалі. На думку Дорланда, для такої роботи, якщо її виконувати вручну, потрібно було б затратити щонайменше... 300 років!

До того ж, всередині черепа, точніше в нижній потиличній його частині, створено унікальну систему призм і каналів. Якщо підвісити череп і помістити під ним джерело світла, то завдяки цій системі його очні ямки блищать, або ж звідти струмують промінці світла.

Вивчаючи череп по трьох оптичних осях виявили, що він складається з трьох зростків. Аналізуючи зростки, дійшли висновку, що **ростуть вони з одного центра і становлять єдиний суцільний кристал**. Встановили також, що череп і нижню щелепу вирізано з одного шматка гірського кристалу. За шкалою Мооса гірський кришталю має високу твердість, що дорівнює 7, поступаючись тільки топазу, корунду й алмазу. Що ж до обробки, то його можна обробити лише алмазом, нічим іншим кришталю різати неможливо. Проте, давні майстри якось зуміли обробити цей шматок кристалу і зробити з

нього череп. І не лише череп. Вони вирізали з того ж шматка ще й нижню щелепу і місця для шарнірного з'єднання. При такій твердості матеріалу це більш ніж загадково. І ось чому: в кристалах, особливо коли вону складаються з кількох зростків, існують внутрішні напруження. Коли ви натискуєте на кристал голівкою різця, то він, як правило, розколюється - отже, отак просто розрізати його не можна. Але хтось ВИГОТОВИВ-таки череп з одного шматка кристалу! І так обережно, наче й не торкався його в процесі різання й обробки.

Зазирніть в очниці - і ви побачите у кожній з них усю кімнату.

У 1972 році Енн Мітчелл-Хеджес передала череп Музею історії американських індіанців у Нью-Йорку.

Хто ж зробив дивовижний череп? Наука ще не висловила остаточної думки з цього приводу. Чи й справді його творцями були стародавні єгиптяни або вавілоняни? Або, можливо, мав рацію Мітчелл-Хеджес, стверджуючи, що череп створено міфічними атлантами чи, скажімо, не ними, а якоюсь іншою загиблою цивілізацією?

“Біблійний” Потоп на Чорному Морі

*National Geographic, Vol.198, No.1, 2000 (p.71)
Нові підтвердження катастрофічних змін*

Були часи, коли люди хотіли знайти підтвердження біблійного потопу, вони шукали залишки Ноевого корабля на схилах гори Арарат. Тепер, науковці знаходять все більше доказів, що жахливий потоп трапився на берегах Чорного моря близько 7,500 років тому - історично досить близько до початку стародавнього міту про потоп.

Поки останній льодовиковий період відходив 12,000 років тому, Чорне море було меншим, прісноводним озером. Коли льодовики розтавали, на протязі наступних декількох тисячоліть, загальний рівень води в морях піднявся поступово але помітно; колись думали що рівень Чорного моря піднявся тим же чином. Тепер, виглядає, що природня гребля в сьогоденному Боспорусі можливо утримала піднімаючися Мармарське море - поки прорив у цій греблі не почав ревути впускати 10 кубічних миль морської води на день в Чорне море, котре тоді мало нижчий рівень десь на 500 футів. Море затоплювало б до милі суші щодня на протязі одного місяця, примушуючи місцевих жителів втікати. Така теорія морських геологів Вільяма Расна та Волтера Пітмана, які в 1993 році знайшли осадок і залишки морського життя коло північного узбережжя моря, що вказувало на такий потоп.

Підтверджуючи цю теорію, минулого літа мандрівник океанів, Боб Балард, знайшов пляж на глибині 500 футів, коло південного узбережжя моря. Осадок мав в собі бережні озерні камінці та ракушки - прісноводні ракушки мали 7,800 років а

солонowodні мали 7,300 років - вказуючи на те що прісноводне озеро було наповнене солонною водою. Натхнений такою знахідкою, Балард планує розшук признаков людського населення вздовж затопленого берега.

Подальшу інформацію про знахідки Боба

Баларда можна дістати на веб сайт:

www.nationalgeographic.com/blacksea/

ВІТАЄМО З 65-ТИ ЛІТТЯМ!

Нашій, одній з перших членів ОСІДУ Рідної Української Віри, найзавзятішій сповідниці рідної Духовности, **Рунмамі Світани Свириденко** виповнилось 65 років буремного, повного надзвичайних пригод життя. Яка сама вона – таке й життя!

Народилась в м. Макіївка на Донбасі в родині Матвія та Марії Черепахи. Шестилітньою дитиною стріла жахіття 2-ої Світової війни, а в 1943 році опинилась в Німеччині. Тільки диву даєшся, як зберегла вона глибоко в своєму дитячому серці любов до рідної землі, яку не охолодили ні відстань ні час.

В нелегких табірних умовах, де вона і вся родина опинились по війні, як “невозвращенці”, ходила до Української Народної школи, пізніше до гімназії. До речі, ще й по сьогодні вона зберігає свою першу книжечку, по якій вчилась читати.

В 1954 році стріла свою Долю – одружилась з Іваном (Боголюбом) Свириденком, з яким йдуть вони впарі дружно і по сьогодні.

В Америку їх родина потрапила в 1955 році. Жили весь час в Кенектикут і тут Світана пішла знову до школи, щоб отримати фах перукаря-косметолога. 18 років утримувала власний косметичний салон. До речі, вона завжди пильнувала і прикрашала Лева Силенка перед виступами, аж до 1996 року. (Мабуть тому і виглядав він в той час років на 10 молодшим).

Історію приходу родини Свириденків та Черепак до громади Рідної Віри в 1968 році, ми вже згадували у статті про Рунтату Боголюба Свириденка (СУР № 6, стор.12).

В 1982 році на Річних Зборах ОСІДУ РУНВіри була обрана скарбником, і тільки в 1996р. передала свої повноваження.

Жодну працю вона не оминала. Робила все що було необхідно, чи то фарбувати, чи плитку в лазничках класти, чи чистити, розсилати листи, писати відповіді і т.інш. Все це робила з твердою вірою в те, що її труд присвячений для поширення Рідної Духовности, допоможе справі визволення українського народу від чужого панування.

Неодноразово вчитель Лев Силенко на довгий час лишався мешкати в їх гостиній хаті, де було відведено йому окрему кімнату, а влітку користувався будинком, який стоїть біля Святині “Оріяна”, і коли будували Святиню цей будинок часто використовувався для святосів, так само як і сусідня оселя родини Лозових.

Завдяки Рунмамі Світани, часопис “Самобутня Україна” вперше потрапив на Україну в 1976 році, коли вона повезла своїх двох дітей: Віктора та Наталю відвідати рідну землю.

Тоді ж і потрапила на допит у КДБ.

Після 1988 року майже щорічно Світана з чоловіком відвідували Україну, проповідували Рідну Віру, допомагали творити громади. Коли потрібно було відвезти в Україну плівки-макети книги “Святе Вчення” і кошти на її виготовлення, вона не роздумуючи взялась за цю справу.

32 найкращі роки життя і діяльності на ниві пробудження свого народу!

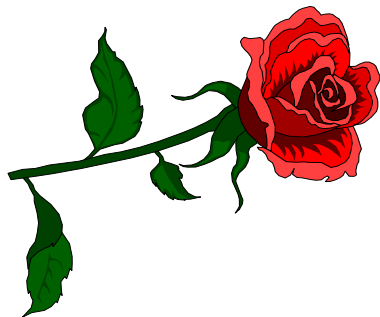
Про її життя можна написати цікаву книгу, але ми обмежимося тільки коротенькою оповіддю і щиро від усього серця привітаємо нашу дорогу посестру Світану, цей маленький і такий потужний двигун нашої громади, з 65-літтям.

Многая літа, доброго здоров'я і нев'янучої краси!

**Рунмама Світана з онуком
Дариком. Він співає для всіх на
Великодньому святі**

114. Заповіт Ярослава Мудрого.

Пролетіли дні корóткі...
Перед смертю Ярослав
Всіх своїх синів поклайкав
І з любов'ю проказав:
— „Вас я, діти, покидаю,
Йду я в ліпшу сторону,
Але, діти, памятайте
Мою заповідь одну:
Не сваріться, жийте в згоді,
Тільки мир збере усє,
А незгода, ніче вітер,
Все по полю рознесеє.

Як не будете всі разом
Йти до спільної меті,
Ви, державу зруйнувавши,
Подастєся у світї.
Ви розгубите ту зємлю,
Що придбали вам батькї
І тїнятиметєсь всюди,
Як вигнанці й жебракї”.
Та недобяго памятали
Діти мұдрий заповіт,
А нащадки Ярослава
Осмїяли на авесь світ.

З дитячого букваря по якому вчилася р-м Світана Свириденко

Яка велика свята подія! Переборюючи страх, остерігачучись від злого ока, влітку 75 року Рунмама Світлана Овчаренко-Свириденко з своєю донькою Ладодою у Львові біля пам'ятника Лесі Українці поклала квіти і прочтала Молитву до Дажбога означеновану золотим тризубом. І Молитву до Дажбога віддала львівським студентам на їхнє шире протання. Її вони можуть переписувати.

Папа “напаковує” 2000 років багажу на подорож до Ізраїля

“Jewish community News” (Березень 17, 2000, №25)

Аві Махліц

Для Папи Івана Павла II наступне історичне паломництво до Єрусалима обіцяє бути надзвичайним особистим релігійним досвідом, оскільки він здійснить свою довічну мрію - ходити в ході Ісуса на Священній Землі.

Але Папа добре розуміє, що його візит по різному символічний для різних людей.

Приблизно 100,000 Католицьких послідовників прибудуть, щоб приєднатись до духовної подорожі Папи, і світова преса слідкуватиме за кожним кроком. Палестинці вичікуватимуть політичних сигналів.

Євреї в Діаспорі дивуватимуться кульмінації драматичної зміни у відношенні Римо-католицької Церкви, за минулі 25 років, щодо Юдаїзму і стану Ізраїля.

Але чи Ізраїльтяни будуть однаково зацікавлені в подорожі Папи 21-26 Березня, яка збігається з щорічним святкуванням свята Пурім, залишається побачити.

“Але я думаю, що більшість Ізраїльських Євреїв не розуміють історичну важливість цього наміру.”

Погляд на реакції Ватікану до виникаючого

Сіоністського руху в повороті століття підкреслює ті драматичні зміни.

У 1904, Теодор Герцель, засновник політичного Сіонізму, зустрів Папу Піуса X, щоб спробувати переконати його підтримати розшук Єврейської батьківщини. Згідно з щоденниками Герцеля, Папа відмовився підтримати Євреїв, так як вони не визнають Ісуса.

“І так,” Герцель згадує слова Папи, “якщо ви прийдете до Палестини і оселете там ваших людей, наші церкви і священники будуть готові вас охрестити.”

Шість десятиліть пізніше, в 1965, церква опублікувала декрет “Nostra Aetate”, який зрікся Католицького вчення, **що Євреї колективно були відповідальні за смерть Ісуса - ідея яка була джерелом більшості Християнської злоби проти Євреїв крізь історію.**

“Коли Папа прийде, це буде візуальним свідченням того, що сталося в перетворенні відносин між церквою і Єврейськими людьми,” говорить Рабін Давид Розен, директор Ізраїльського офісу Анти-Наклепної Лігі та міжвіровський активіст, який допоміг вести Ізраїльсько-Ватиканські переговори.

100 років розвитку Єврейсько-Ватиканських відносин

Слідують деякі високі і низькі точки Єврейсько-Ватиканських відносин протягом минулого століття:

1904 – Папа Піус X відкидає прохання Теодора Герцеля, щодо підтримки Сіоністського руху.

1919 – Ватикан попереджає про небезпеку Єврейської держави, тільки два роки після того як була випущена Балфоровська Декларація, яка підтримує права Євреїв на батьківщину в Палестині.

1940-1945 – Папа Піус XII обізнаний з Голокостом, але не виступає проти нього.

1949 – Папа Піус XII примушує Єрусалим до інтернаціоналізації.

1962 – Папа Джон XXII скликає другу Раду Ватикану, чії ініціативи досягають апогею в декреті Nostra Aetate, який зрікається Католицького навчання про те, що **Євреї колективно були відповідальні за смерть Ісуса.**

1964 – Папа Павло VI відвідує Ізраїль протягом одного дня під час першого папського паломництва до Священної Землі.

1968 – Папа Павло VI, відкидає заклик Ватикану до інтернаціоналізації Єрусалима і замість цього вимагає міжнародні гарантії доступу до святинь.

1974 – Ватикан устанавляє Комісію по

відносинах з Євреями.

1978 – Кардинал Карол Войтила, Архієпископ Кракова в Польщі, обирається Папою і бере ім'я Джон Павло II.

1979 – Папа Джон Павло II засвідчує пошану в Аушвіці до жертв Нацизму під час його першої подорожі до Польщі після виборів його Римським Папою.

1984 – Ватикан дає перше формальне визнання держави Ізраїля для Єврейських людей.

1986 – В найпершому записаному візиті папи до синагоги, Папа Джон Павло II відвідує головну синагогу в Римі, де він обнімає головного Римського рабіна і звертається до Євреїв, як до “старших братів” Християнства.

1987 – Єврейська опозиція до прийому Курта Вальдхайма Папою Джоном Павлом II приводить папу до обіцянки документа пояснюючого переслідування Євреїв церквою під час Голокосту.

1990 – Папа Джон Павло II звертається до християн, щоб ті покаялися за антисемітизм Християнської думки.

1993 – Ватикан і Ізраїль устанавлюють формальні зв'язки; Головний Ашкеназі рабін Ізраїля, Ісраел Меір Лау, зустрічає Папу Джона Павла II в Кастел Гандольфо, папський літній резиденції, перша офіційна зустріч між первосвященником і головним рабіном Ізраїлю.

1994 – Папа Джон Павло II спонзує концерт

у Ватікані, який відмічає Голокост.

1997 - Ізраїль і Ватікан підписують угоду, яка формально визнає законний статус Римо-Католицьких Церковних установ в Ізраїлі. Папа Джон Павло II проводить церемонію запалення мінори в Ватікані, щоб відзначити Хануку.

1998 - Ватікан проголошує "Ми Пам'ятаємо: Відображення на Шоах," документ, який оцінює поведінку Римо-Католицької Церкви протягом Другої Світової Війни. Документ вихваляє Папу Пиуса XII за збереження сотень тисяч Єврейських життів під час Голокосту, запалюючи

критику Єврейських груп, які говорять папір не засуджує мовчання Пиуса перед лицем Нацистського кровопролиття.

2000 - Ватікан випускає "Пам'ять і Узгодження: Церква і Помилки Минулого часу," документ який складає список декількох головних частин, де церква потерпіла невдачу, включаючи Інквізицію, примусове переконання, і ставлення до Євреїв. Один тиждень перед запланованою подорожжю до Священної Землі, **Папа Джон Павло II вибачається за ставлення церкви до Євреїв.**

3 Листів

Останнім часом до нас озвалися ті сповідники Рідної Віри, що вже багато років не давали про себе знати. Основна причина розчарованість в тому напрямку розвитку Рідної Віри, який взяв Лев Силенко, як також і самою особою, що проголосила себе Пророком посланим Дажбогом, а Тараса Шевченка своїм Предтечею (див. бюлетень пресслужби учителя цього року).

Лист з Чикаго від рідновіра Петра Грушецького, одного з перших активних членів бувшої Чикагської громади рідновірів:

Шановний Рунтато Святославе Гуляк.

Це первий раз контактуюсь з Вами. Довідавшись про те, що тяжку працю на ниві Рідної Віри перебрали Ви на себе. Я непохитно вірив і вірю у велику потребу Рідного Духа. Тисячу років ми творили свою Державу на чужих фундаментах моралі і етики і небуло успіху. Чужа хитроумна наука вивела український народ на стежку берегти думу, – а не державу. Наука жиди Христа і жиди Маркса поробила нас національними каліками. Лев Силенко знав про те, що існує хоча невеликий відсоток українців розчарованих християнством, і вийдуть йому навстрічу. Але він не знав, що прийде той час так скоро, потреба очолити той рух на Україні. Лев Силенко ніколи не ангажував розумних людей біля себе, маю на увазі людей з вищою освітою, він їх відганяв. Це були його хитроуці.

Зараз вирішив сидіти десь у норі, бо усяка агентура полює на його життя. Увесь час торочив нам про те, що Дажбог післав його до нас. Чому ж не вірить, що Дажбог його охоронить?

Подробиць що проізошли біля Святині я не знаю. Знаю лише що залишив Святиню Лев Силенко, людей чесних і жертвених біля неї. Людей, що кормили його на протязі 35ти років.

Не очолює Рух Рідної Віри на Україні, ані тут в діаспорі.

*Прийміть прошу мій скромний даток 50 дол. На потреби Вашої діяльності на ниві Рідної Віри.
2 лютого 2000 р.*

Деякі листи дуже великі і бере час їх перечитати. Але хочемо зробити своє зауваження відносно деяких питань.

Наприклад, дехто вважає, що Рідна Віра, тільки для еліти (обраних), звичайно маючи на увазі "робітників" розумової праці. Ми вважаєм таку позицію помилковою. Рідна **Українська Віра для УКРАЇНЦІВ, хто б вони не були. Це віра народу, як єдиного цілого.** Бо еліта окремого коріння немає, вона виростає з того самого кореня що й хлібороб або робітник, вона черпає знання з їх практичного досвіду.

Звичайний робітник дешифрував дощипки "Влес книги", а тепер – 25 років пізніше ухопились науковці вивчати. І таких прикладів вистачає.

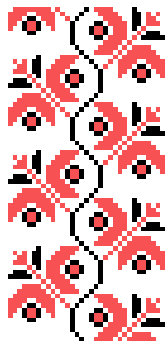
Один цікавий прихильник нашого видання, заявив що любить читати наш журнал, але лишається християнином, бо християнство принесло нам культуру, а найголовніше кирилицю. Очевидно мав на увазі "просвітителів" Кирила і Мефодія. Так говорить нам християнська історія.

Відносно цього вже понад 200 років сперечаються вчені і більше сходяться на тому, що **Кирило і Мефодій не кирилицю принесли, а глаголицю.** А за свідченням арабського вченого Ібн-ель-Надіма руси вже віддавна мали письмо.

Наводячи фрагмент з писемної пам'ятки він говорить: "Літери цього напису не схожі на літери грецького алфавіту або на скандинавські руни. Ці стародавні руські літери дуже подібні до інскриптів накреслених на скелях між Суецом і горою Сінай" ("Письмо і Шрифт", стор.70).

П.Волинець	45
М.Гординська	50
Л.Драпіко	50
С.Гулак	50
Н.Квашинська	30
І. і А. Король	40
С. і М. Кочержук	100
В.Лило	50
Л.Лозова	100
Т.Осадчук	100
І.Присгаш	50
М.Сахно	100
С.Свириденко	25
М.Свищ	50
Й. і О. Тереля	100
К.Улицька	100
Л.Фенько	135
П. і Л. Хрущ	50

(продовження буде)

**Пожертви
складені для
розвитку РУНВіри
(7509 р.Д.)**

**Бажаємо доброго
здоров'я всім
жертводавцям!**

Зоряна Кулевич
замість квітів на
могилу матері
Веданти Кулевич
подарувала \$200 для
розвитку РУНВіри в її
пам'ять.

УВАГА !

(до жертводавців)

ОСІДУ РУНВіри при
святині "Оріяна" не несе
відповідальності за
пожертви послані на
поштову скриньку №147 у
Спрінг Глен, Нью-Йорк від
1996 року

Контакти РУНВіри:

Рунтато Святослав Гулак
(голова Ради Довірих ст. "Оріяна")
тел: (908) 647-1215
Р.к.Вох 60
Gillette, NJ 07933 USA

Рунтато Боголюб Свириденко
(голова ОСІДУ в США)
тел: (203) 929-6040
Р.к.Вох 2064
Huntington, CT 06484 USA

Рунтато Богдан Островський
(голова ОСІД в УКРАЇНІ)
тел: (044) 229-2415
Київ УКРАЇНА

Духовник Володар Гайдайчук
(голова громади "ім. Лесі Українки")
тел: (416) 622-4809
Etobicoke, knt M9C248
CANADA

Рунтато Тарас Осадчук
тел: 011 612 (49) 408-592
66 Rodgers St.
Carrington, NSW2294 AUSTRALIA

Видання РУНВіри:

Мага Віра
На Роздоріжжі
Бог і Релігія
Переоцінка Духовної Вартости
Священна Книга Обрядів
Навчання, Пісня, Молитви
Мага Врата
Сотворення Світу (І.Франко)
Листи Ора - переклад Довгича
Бойовий Гопак

Головний редактор:

Горислав Рубан

Редакційне товариство:

Л. Драпіко   Л. Лозова
С. Гулак   Б. Островський
Л. Фенько   Б. Свириденко

Звертайтеся до редакції на адресу:

"Самобутня Україна-Русь"
Р.к.Вох 60
Gillette, NJ 07933 USA

Тел/Факс: (908) 647-1215
eMail: marko@dppl.com
www.runvira.org

**Думки авторів статей можуть
не збігатися з точкою зору редакції
або ОСІДУ РУНВіри.**

**Редакція застерігає право
скорочувати матеріали без згоди
авторів.**